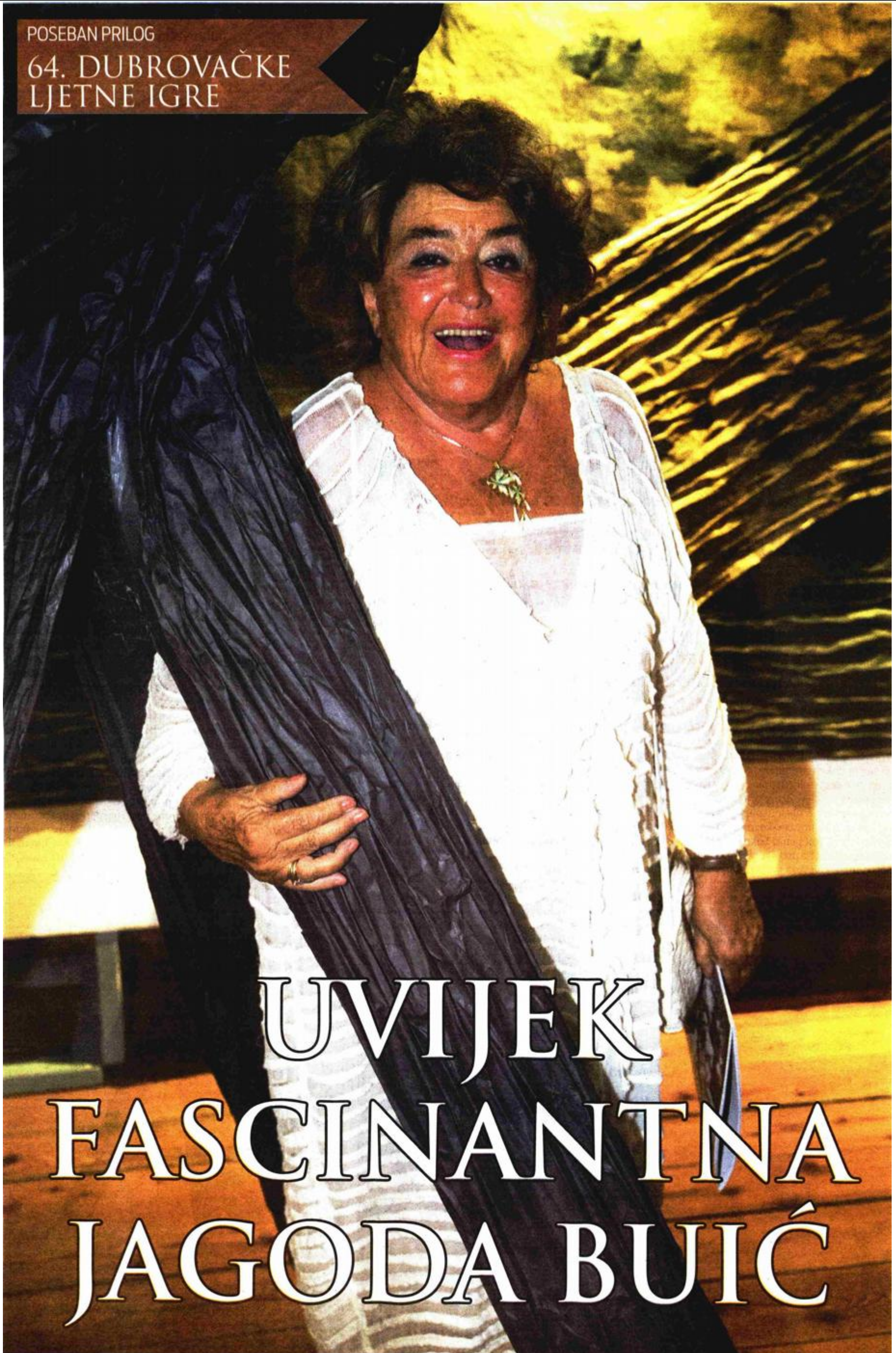

POSEBAN PRILOG

64. DUBROVAČKE
LJETNE IGRE

UUVIJEK
FASCINANTNA
JAGODA BUIĆ

JAGODA BUIĆ – CARTA CANTA 2

Pretvara

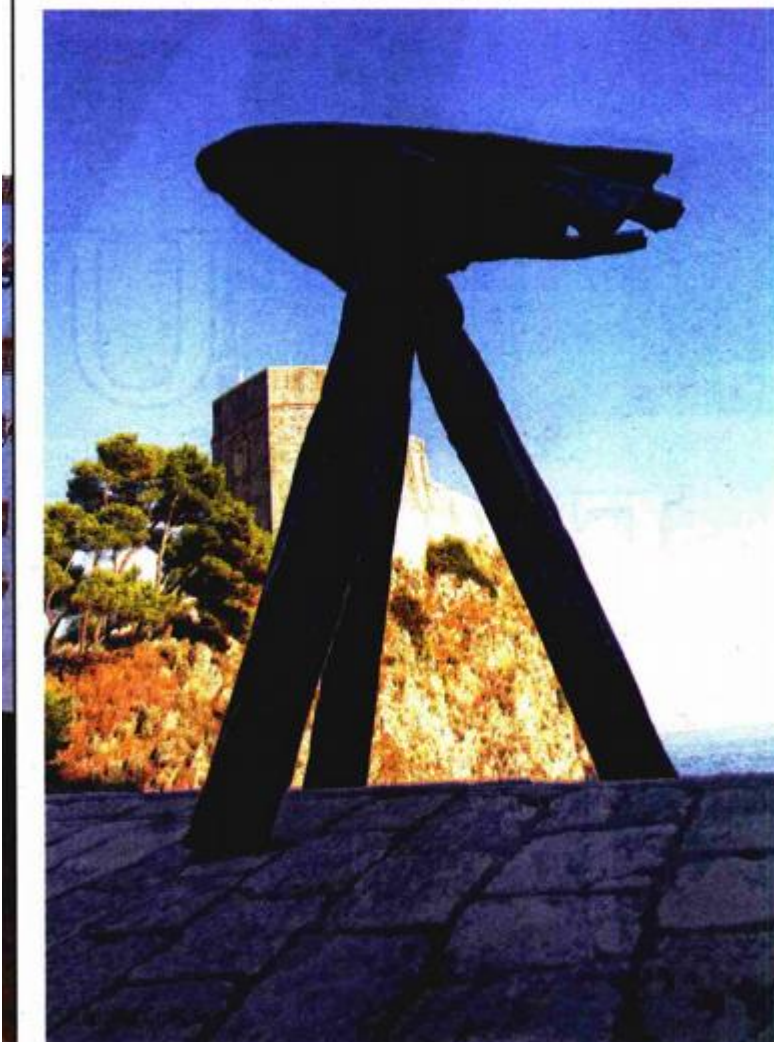
Jagoda Buić ne pozna stvaralački zamor, ne prihvaća godine, u neumornom je traganju za otkrićima autentičnog stvaralačkog cilja zadivljujući poetikom, estetskom profinjenošću, istodobno nježnom lirskom osjećajnošću i ekspresivnošću koji prožimaju sve što njena ruka stvara

Sonja Seferović
Foto: Željko Tutnjević

“... ruka koja ostavlja pouzdan zapis pretvarajući vrijeme u oblik” riječi su Jure Kaštelana nadahnu-te umjetnošću Jagode Buić. Zapis pjesničkog velikana o kozmopolitskoj stvaralačkoj veličini umjetnice, sažet u samo nekoliko riječi, odjekuje snagom neprestano novog istraživačkog nadahnuća. Jagoda Buić ne pozna stvaralački zamor, ne prihvaća godine, u neumornom je traganju za otkrićima autentičnog stvaralačkog cilja zadivljujući poetikom, estetskom profinjenošću, istodobno nježnom lirskom osjećajnošću i ekspresivnošću koji prožimaju sve što njena ruka stvara. U toj stvaralačkoj osobnosti zrcali se njena najnovija izložba “Carta canta 2”. Predstavljena u orga-

nizaciji Dubrovačkih ljetnih igara i Umjetničke galerije Dubrovnik u dvama izložbenim prostorima – atriju palače Sponza i Galeriji Dulčić, Masle, Pulitika, na otvorenju posljednjeg dana srpnja, očekivano je okupila brojnu publiku radoznanu i željnu novih Jagodinih radova. O izložbama su govorili Krešimir Dolenčić, intendant DLJI, akademici Tonko Maroević i Luko Paljetak, te ravnateljica Umjetničke galerije Vesna Delić Gozze.

Izložci začudne izložbe su, to i sam naziv otkriva, od papira. Predstavljani u odvojenim prostorima imaju i svoj kronološki razlog. Radovi na Izložbi u Sponzi pripadaju ciklusu ranijeg perioda, dok drugi u galerijskom prostoru nasuprot katedrale pokazuje nove radove nastale u 2012./13. godini. Zbog toga i naziv “Carta canta 2”,

ti vrijeme u oblik

kao završetak ciklusa lucidnog naziva kojemu je kumovao Luko Paljetak, započetog u Sponzi sredinom kolovoza 2004. u sklopu festivalskog programa. Što sve može realizirati, bez obzira na vrstu materijala, osoba koja u sebi nosi nezaustavljiv stvaralački osjećaj, svjedoči, zadivljuje i ova izložba. U rukama Jagode Buić i najbanalniji papir, pak papir, 'u koji se nekad zamatalo mušterijama meso i poštanski paketi, iz

kojeg su se radili škartoci', dobiva čudesnu transformaciju u velike reljefno razigrane formate i skulpturu koji fasciniraju bogatstvom forme, snagom vizualnog dojma, intenzitetom omiljene joj skale boja bijele, crne, crvene.

-Ja najradije radim u svome atelieru u Provansi, otkriva, tom prelijepom neobično smirenom ambijentu koji na mene djeluje meditativno. Ondje mogu provoditi dane i dane radeći a najnoviji

ja se iz nekakve sramežljivosti uvijek sakrivam iza objekta. Bilo da je tapiserija, kolaž, skulptura. Crtež je najbliži misli, s crtežom si najogoljeniji. Ipak, što sam starija sve više crtam, i sve više pokazujem svoje crteže, pa ću i nakon ove izložbe otvoriti malu izložbu crteža u Galeriji Artur. Izložbu Carta Canta posvećujem velikom glumcu Predru Vušoviću, a nastojat ću ostvariti i jedan hommage kakav ovaj umjetnik zaslužuje u svome gradu. - Stalno prisutan stvaralački poticaj za nju je, kako kaže emotivni poriv u želji za materijalizacijom. Nekad je to radoznalost, nekad neki stari san koji odjeneš u novu haljinu pa postane zanimljiv. Uglavnom smo svi vezani za neke stare snove koji kasnije izađu van poput biljke iz zrna sjemena. Jagodine 'biljke' od papira, djelo poetike i ekspresivnog dojma, koliko se god činilo neobičnim zbog saznanja o vrsti materijala iz kojega je nastalo, svemoćni je umjetnički čin nastao iz ruke i uma umjetnice. kojoj karta zaista pjeva odu u pohvalu umjetnosti.

izloženi radovi nastali iz tube pak papira, jedinog materijala koji se u trenutku zatekao u atelieru, bio je dostatan. Ipak, dvije ruke za konačnu realizaciju izložka, nisu bile dovoljne. 'Uskočila' je suradnja Rolanda, moje 'četvrte' ruke - otkrila je umjetnica. Premda osjetljiv i krhak, papir joj je pružio novu mogućnost stvaranja, nastavljajući tako jedinstvenu misao jednog bogatog i raznovrsnog likovnog rukopisa. U novom materijalu, s novom svježinom.

Jagoda Buić o svojoj umjetničkoj univerzalnosti i monumentalnosti rado podsjeća: - U ranoj mladosti željela sam biti arhitekt, a to nisam postala iz banalnog razloga - nisam voljela matematiku. Umjesto arhitekture, upisala sam Akademiju i povijest umjetnosti usporedno. A onda sam se uputila u prostorne eksperimente na najsigurniji mogući način, preko teatra. Teatar je jedan mali svijet koji sve objedinjava. Iz toga nesputana sloboda vodi k velikom formatu koji dolazi iz mojih prvih kazališnih iskustava. To je i razlog zašto sam u tapiseriji otišla u treću dimenziju, zašto uvijek komuniciram s prostorom. Tonko Maroević uvijek mi govori - Jagoda, crtaj! A

Jer kako naglašava, - moja osobina je da idem u bit materijala s kojim vodim dijalog. Pitam se što mi može dati taj pak papir. Zanimam me esencija svake materije u kojoj radim. I u tom dijalogu nekako se dogodi sretan susret. Treba uvijek poštovati osobinu materijala, nikad biti indiferentan. To je stvar osjećaja prema materiji. Moj rad trajno počiva na svojevrsnom dijalogu s materijalom u kojem radim. Ako sutra budem radila u staklu, što vjerujem da hoću, onda će to biti dijalog sa staklom; kao, što je rad u vuni, dijalog s vunom.

Jagoda Buić na otvaranju izložbe

► Ka novom stvaralačkom programu

Izložba u Museo Revoltella u Trstu u listopadu ove godine Jagoda Buić najavljuje kao svoj doprinos za Hrvatsku novu članicu EU., I njome najavljuje jednu inovaciju, seriju skulptura napravljenih od debelog platna napunjenih helijem. Nakon Trsta izložba će biti predstavljena u palači Uneskoa u Parizu. Ciklus radova na papiru je zaključen. Možda ću nastaviti, ali onda ću pisati pisma - rekla je ovom prigodom naglašavajući zadovoljstvo i zahvalnost što u svome gradu ima mogućnost pokazati najnovije radove. Prijateljima i svima koji cijene umjetnost Jagode Buić, a kojih je zavidan broj..